

ראיתי מצבים כל כך קשים כמו עכשיו. עכשיו בזמנים האלו בכלל לא כדאי לעבוד בספרות. כל האנשים תפרנים, ואין להם כסף. בהתחלה, איך שרק התחיל ה' מיתון הזה, עוד לא הרגשנו שום דבר. אבל אחרי כמה חודשים ראינו שאנשים קונים פחות ופחות כרטיסים. רק כשהיה סרט טוב, אבל באמת טוב, שהיה שובר את הקופה, היה כדאי לעבוד.

„בזמן האחרון אנחנו רק עובדים במוצאי שבת, שזה היום היחיד שאפשר לעשות קצת כסף. תאר לך לאיזה מצב הגענו, שהיום אנשים שעומדים בתור לקופה לק' גות כרטיסים, מגיעים בסוף לקופה, שומר עים על המחירים הגבוהים, עוזבים את התור בלי לקנות כרטיסים. אז מה אתה רוצה, שככה עוד תהיה לנו עבודה? היו זמנים שלמסורה היתה חוליה מיוחדת נגד ספרים. היום החוליה הזו התפוררה, והשוט' רים עובדים חזרה במקומות אחרים.

ענף משונה מאד מכחינה זו הוא הכייפות. פה אירעו תנודות מוזר רות: לעומת השנה שעברה יש פחות כיסים שאפשר להריק, מצד אחד, והרבה יותר כייסים המנסים להריק אותם — מצד שני.

הסביר כייס זקן בכעס רב: „או, לפני המיתון, כל אדם שהיית מכייס היה לו כסף בכיס. הכייפות שהיית תופס — זה 50 לירות. עכשיו זיפת.

„למקצוע שלנו באים כל פעם אנשים חדשים. מה שמרגיז אותי באמת זה שבאים אלינו אנשים חדשים שעד לפני חצי שנה היו פועלי-בנין. האנשים האלו לא יודעים לגנוב, תמיד מפריעים את העבודה למה שהאנשים מרגישים בהם כשהם באים לגנוב. „זה שיש כאלו בעלי משפחות שמוכרחים להביא הביתה כסף בשביל לתת אוכל ליל-דים שלהם את זה אני מבין. הם בדרך-כלל הולכים לשוק וגונבים כסף מתוך ארנקיהם של נשים. „היום צריך לפעמים לכייס פעמיים ביום

הקופה שנכרזה ונמצאה ריקה - פחות פורצים, ויותר פרוצות

מעשנים. אנשים אין להם עבודה, אין להם מה לעשות נכנסו לעשן חשיש, ואו לפחות אין להם צער בלב. לא להאמין מה שהולך

זים על אחת התופעות המזעזעות ביותר בישראל — שמשום מה, כמעט ואין מדברים עליהן בגלוי:

ענף שנמצא בעליה גבוהה ש' הביקוש בו מרובה על ההיצע הוא ענף הסמים המשכרים. לפי סיפורי

לפרוץ קופות ריקות?

עכשיו בארץ. מהכי מסכנים בעירות-פיתוח, עד האינטליגנטים מצפון תל-אביב, כולם מסטולים סממים. אף פעם לא היה ככה ב' ארץ הזאת.

„אין בעיות“, סיכם סוחר ותיק, המוכר היטב במסורה. „אפילו שיש סוחרים חד' שים של סמים — אין דבר. עכשיו יש המון

ריחם של הסוחרים בחשיש, יש כי יום מעשנים כה רבים — שאפילו אם סיפוריהם מוגזמים — הם מרמזי

בשביל שיהיה כסף. לא תמיד אני מצליח לגנוב כסף. לפעמים קורא שאני גונב ארנק מבן-אדם, ובארנק יש רק כסף קטן.

★ ★ ★

מצב של יאוש

בין כל הפושעים שהחליפו מק' צועות — כולמים בטראגיות שלהם החדשים במקצוע. הסביר פקד בריחיים, דובר משמרת תל-אביב: „האנשים בעלי הצווארון-הלבן, שפתאום אינם יכולים לשי-מור על רמת חייהם — עושים הכל כדי שהרמה לא תרד. ולא תמיד בדרכים כשרות.“

הדבר מתבטא בזיופים, ציקים ללא כיסוי, מעילות, הברחות, רמאויות. כמו למשל:

„עבדתי בחברה מסחרית גדולה, לפי אחר-זים, הרווחתי טוב וחינו יפה. עברנו לדירה חדשה לפני שנתיים, דווקא כשמחירי הבתים היו גבוהים. אבל כולם היו בטוחים שזוהי השקעה מצויינת, ושהמתירים יעלו עוד יותר.

„תתמתי על שטרות. אשתי לותה ממש-פחתה, והתחלנו לשלם. ואז בא המיתון. התחלתי להרויח פחות. כיבדתי פחות או יותר את השטרות, למרות שהחובות הצטב' רו במכולת.

ואז — פיטרו אותי.

„אני במצב של יאוש. ניסיתי למכור את הדירה — אבל אין קונים. אפילו בהפסד. היו לי ציקים ריקים של העבודה. טוב, מלאתי ציק ופדיתי אותו. כבר אחרי שלושה ימים נעצרת. אילו הייתי משיג את הכסף — אולי היו מבטלים את התלונה או משהו. אבל אין לי מושג מאיין. כך שאני עכשיו משוחרר בערבות, ומחכה למשפט.

„בינתיים אני מתרוצץ כמו משוגע ומנסה למצוא עבודה. אני מקווה שהמיתון יגמר, שאשיג משרה אחרת, ושהכל יסתדר.

„ואם לא — לא תהיה לי ברירה. בפעם הבאה כשאזיף ציק — כבר לא יתפסו אותי. לומדים מהנסיון.“

סכסרי הקולנוע: השוטרים לא הצליחו - אבל המיתון הצליח